

цето ще бжде на залъзъ. Азъ ще ти махна съ ржка и ти ще ме чуешъ да те викамъ: „Ела съ мене!“ — но не идвай. Така сто години наредъ азъ ще трѣбва да те викамъ. Следъ всѣка изминала вечеръ твоята сила да противостоишъ ще расте и най-после ти съвсемъ ще престанешъ да мислишъ за мене. Днесъ е първата вечеръ; и тъй, азъ те предупредихъ.“

И феята го завела въ една широка стая, дето цвѣтѣли бѣли прозрачни кринове; жълтитѣ имъ тичинки били малки златни арфички, които звучели като опнати струни и като звуци на флейта. Миловидни момичета, пѣргови и стройни, танцували; тѣ пѣли за живота, който е много хубавъ, за смъртъта, която никога нѣма да дойде, и за Райската градина, която вѣчно ще цвѣти.

Залъзало слънцето; цѣлото небе заприличало на чисто злато, а криноветѣ сияели като ослѣпително сребро съ пурпуренъ блѣсъкъ, сякашъ великолепни трендафили. Князътъ пиелъ руйно искрещо вино, което му поднасяли момичетата, и се чувствувалъ блаженъ като никога. Той видѣлъ, какъ задната стена на стаята се разтворила и дървото на познанието се показало всрѣдъ такъвъ блѣсъкъ, че му заслѣпилъ очитѣ; отъ тамъ се чували пѣсни, нѣжни като гласа на майка му — и дори на княза се сторило, че тя пѣе: „Дете мое, мое скъпо, обично дете!“

Феята му нѣжно махнала съ ржка и извикала: „Ела съ мене, ела съ мене!“ Той се спусналъ подиръ нея, забравилъ своето обещание: забравилъ го още първата вечеръ; а феята кимала и се усмихвала.

Все по-силно ставало уханието на цвѣтята, все по-мило звѣнѣли арфитѣ и сякашъ милиони гласове пѣли въ трема, дето растѣло дървото, мамѣли и пѣли: „Всичко трѣбва да се опознае! Човѣкъ е господаръ на земята“. Отъ листата на дървото вече не капѣли кървави сълзи, а искреши червени звезди — тъй се струвало на княза.

„Ела съ мене, ела съ мене!“ — звѣнтѣли треперливитѣ звуци и следъ всѣка стъпка бузитѣ на княза пламтѣли все по-горещо и по-горещо, и все по-силно и по-силно биело сърдцето му.

„Ще ида,“ — решилъ се князътъ; — „Това още не е грѣхъ, и невъзможно е да бжде грѣхъ. Защо да не последвамъ хубостъта и радостъта? Искамъ да я вида, като спи! Съ това още нищо не е изгубено, стига само да я не цѣлуна. А азъ нѣма да я цѣлуна — силенъ съмъ и имамъ силна воля!“

А феята съблѣкла своята блѣскава дреха, разтворила клонитѣ и се скрила задъ тѣхъ.

„Още не съмъ сгрѣшилъ,“ — рекълъ князътъ. — „И не искамъ!“ — Но пакъ разтворилъ клонитѣ; тамъ спѣла тя — хубава, както може да бжде хубава само фея въ Райската градина — и се усмихвала на сънъ; той се надвесилъ надъ нея и видѣлъ сълзи между клепкитѣ ѝ. „Плачешъ ли за мене?“ — прошѣпналъ той. — „Не плачи, мило момиче! Чакъ сега чувствувамъ, що е райско щастие — то бие въ кръвта ми, изпълня мислитѣ ми; сили на херувимъ и вѣченъ животъ чувствувамъ въ своето смъртно тѣло. Нека за винаги се мръкне за мене: една минута щастие като това ми стига!“ И той цѣлуналъ сълзитѣ на очитѣ ѝ, устнитѣ му се докоснали до нейнитѣ. — Но изведнѣжъ изтрещѣла страшна гърмотевица, — толкова силна и грозна, каквато още никой не е чувалъ, и всичко изчезнало: прелестната фея, цѣфналиятъ рай — всичко потънало дълбоко, дълбоко; князътъ видѣлъ, какъ ги погълнала черната нощъ. Като малка блѣщуща звездица се виждалъ раятъ въ далечината. Смъртенъ студъ пролазилъ по членоветѣ на княза, той затворилъ очи и дълго лежалъ като мъртавъ.

Студенъ дъждъ шибалъ лицето му, остъръ вѣтръ брулѣлъ челото му — и той се полека-лека свѣстилъ. „Какво извършихъ азъ!“ — казалъ си той. — „И азъ сгрѣшихъ като Адама. Сгрѣшихъ — и раятъ потъна дълбоко, много дълбоко!“ — Той отворилъ очи и погледналъ къмъ звездицата, която блѣщувала въ далечината като потъналия рай, но това било зорницата.

Той станалъ на крака и се намѣрилъ въ голѣмата гора, близо до пещерата на вѣтроветѣ. А насреща му идѣла майката на вѣтроветѣ. Тя изглеждала недоволна и широко разтворила ржце.

„Още първата вечеръ?“ — рекла тя. — „Тъй си и мислѣхъ! Ехъ, да ми бѣше синъ, веднага щѣхъ да те натѣпча въ торбата!“

„Тамъ му е мѣстото!“ — обадила се Смъртъта. Тя била скелетъ, съ коса въ ржката и съ голѣми черни крила. — „Въ ковчегъ трѣбва да го сложатъ, но нека не бжде още сега. Азъ ще си го забележа: нека поживѣе още малко на земята и дано изкупи грѣшката си! Дано се поправи и стане подобъръ! Азъ пакъ ще дойда. Тогава, когато най-малко ме очаква, азъ ще дойда и ще го сложа въ черния ковчегъ, ще взема ковчега на главата си и ще хвъркна къмъ облацитѣ. И тамъ цѣфти една райска градина: ако стане добъръ и смиренъ, ще отиде въ рая, но ако умѣтъ и сърдцето му сж още пълни съ прегрѣшения, ще потъне съ ковчега си още по-дълбоко, отколкото потъна Райската градина.